

дівчаток. Фраза: «Покроїв дівчатам платтячка, а рукава не виходять. Що його придумав?» – зворушує.

Комічна привабливість його обличчя справді була надзвичайною. Кінорежисер Іван Пир'єв казав: «Коля, таку морду, як у тебе, Бог дає один раз на сто років, та й то на Великдень! Не смій гримуватися – все зіпсуєш!» Костянтин Степанков вважав: «Те, що розповідають про нього – брехня наполовину, а то й більше. Він був блазнем для людей, для яких творив. Але це – королівський блазень!» Останніми словами актора перед смертю були: «Клоун іде на манеж». Попри масову доступність сьогодні до інформації в інтернеті, в тому числі архівної, архівами у традиційному розумінні глобальний цифровий простір-симулякр назвати не можна. Розрізнені «сліди», часто сумнівної вірогідності. Фактично архіви як інституції залишаються основними зберігачами історичної пам'яті, і, треба сподіватися, послугують Ноевим ковчегом на кілька темних діб панування штучного інтелекту. Справжнє слід шукати у фондах Центрального державного архіву вищих органів влади та управління України, Державного архіву Чернігівської області, Музею театрального, музичного та кіномистецтва України, музею Національного драматичного театру ім. Івана Франка тощо. Центральний державний аудіовізуальний та електронний архів серед інших особливий, з огляду на специфічність фізичних носіїв інформації. Маємо поважну колекцію фото, кіно та відеодокументів-свідчень про життєвий і творчий шлях актора. За останні роки вона поповнилася новими надходженнями. Це – відеофільми «Клоун іде на манеж... М. Ф. Яковченко» (НТКУ, 2007), «Портрет. Народний артист Микола Яковченко» (телекомпанія «Глас», 2006), «Великий лицедій М. Ф. Яковченко» (студія «Контакт», 2003). Національний театр ім. Івана Франка передав до архіву на постійне зберігання копії світлин з музею театру. З того, чого не знайдете через гугл, – хроніка: Микола Яковченко серед колег, друзів, офіційний і без краватки, у звичному оточенні, такий, яким його бачили і знали щодня. Хочемо звернути увагу читачів на ще одне архівне джерело – призабутий жанр радіодрами. Театралізована вистава, що здійснюється тільки за допомогою звуків, має захопливу столітню історію і гідна окремої розмови. У часи її розквіту радіовиставами ставало майже все, що існувало в культурному полі – п'єси, книги, мюзикли. Через специфіку зображальних засобів і самого способу представлення, такий спектакль потребує іншої режисури, сценарію, акторської гри. У колекції архіву є кілька десятків унікальних записів повних радіовистав і фрагментів радіокомпозицій творів для дорослих і дітей. Ретельний добір літературної основи, майстерність виконавців – акторів першого ешелону – усе те було запорукою якості. Микола Яковченко був бездоганним і в цьому.

До своєї популярності сам ставився з іронією. Називав себе старим клоуном або блазнем з очима, захмареними тугою. Таким сидить він сьогодні навпроти театру імені Франка. Цей пам'ятник роботи Володимира Чепелика, встановлений 2000 року, у Києві знають і люблять.

На фронті загинув актор Юрій Феліпенко

Юрій Феліпенко – 30-річний український актор театру та кіно (працював у Театрі на Подолі, знімався у серіалах «Колір пристрасті» та «Обіцянка Богу») на початку повномасштабного вторгнення росії в Україну недовго був у складі одного з ТрО Києва, згодом зайнявся волонтерством. Навесні 2024 року він доєднався до батальйону ударних БпАК "Ахіллес" 92 ОШБр. Це підрозділ добровольців, сформований у перші дні повномасштабного вторгнення. 15 червня Юрій Феліпенко загинув на фронті. Вічна пам'ять герою!

Вечір-презентація «Журналу "Кіно-Театр" 30 років»

До відзначення вечора, що відбувся 12 травня в Будинку кіно, долучилися митці, автори й співробітники журналу, читачі. У відеопрезентації «Події трьох десятиліть», були прокоментовані фото конференцій і круглих столів, спілкування з режисерами, книжки, видані редакцією. Впродовж вечора поєднувалися виступи присутніх та демонстрація відеопривітань. Народні пісні у виконанні Валентини Ковальської, поезія Ліни Костенко та Володимира Буласнка, прочитані Валерією Чайковською, і фрагменти з листів Василя Стуса – Галиною Стефановою створили атмосферу духовного піднесення. Про ідею створити мистецький часопис серед студентів найпершого набору Могилянки, розповіла відома авторка драматургічних творів Неда Неждана, про роботу в редакції «Кіно-Театру» згадували Роксоляна Свято, Марія Тетерюк, Вікторія Котенок, у відеозапису – Ольга Велимчаниця. Присутні належно оцінили старовинну українську пісню у виконанні кінорежисера Олеса Саніна. Кінорежисер і педагог Василь Вітер згадав поїздки до Прилук на Всеукраїнський фестиваль ім. Миколи Яковченка – подію, яку висвітлював «Кіно-Театр». Пісня від Наталі Половинки та її гурту «Слово і пісня», сердечні відеопривітання – від Театру ім. Леся Курбаса, від Львівського обласного театру ім. Ю. Дрогобича, від львів'ян з факультету культури і мистецтв ЛНУ ім. І. Франка Мирослави Циганик та Світлани Максименко. Про унікальність і значення часопису висловився професор Харківського університету ім. Каразіна Дмитро Петренко. Спогадами про спілкування з Сергієм Параджановим поділилася Марта Дзюба. Театральний режисер Олексій Кужельний свій жартівливий виступ присвятив тому, як «Кіно-Театр» зумів